

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. ledna 2017 odvolání obžalovaného Ing. Jaroslava J. nar. [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně, ze dne 13.10.2016, č.j. 68 T 9/2016-337, a rozhodl takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného Ing. Jaroslava J. [redacted] zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně, ze dne 13. 10. 2016, č. j. 68 T 9/2016 – 337, byl obžalovaný Ing. Jaroslav J. [redacted] uznán vinným spácháním přečinu vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a) odst. 2 tr. zákoníku a pokusu zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 140 odst. 2, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že

1. ačkoli v mu dne 11. 1. 2016 v době kolem 15:30 hodin zanechal vykonavatel soudního exekutora Pavel M. [redacted] nar. [redacted] na vstupních dveřích do jeho bytu v [redacted] v sedmém patře panelového domu č. p. [redacted] písemnou výzvu s uvedením telefonního čísla, aby vykonavatele soudního exekutora neprodělně kontaktoval ve věci exekuce, která byla proti němu jakožto povinnému vedena na základě rozhodnutí Okresního soudu ve Zlíně spisové značky 25 EXE 3345/2015-11 a exekučního příkazu spisové značky 103 EX 45306/15/18, toto ne učinil, nereagoval ani na předchozí výzvy ani telefonáty vykonavatele soudního exekutora, přičemž dne 12. 1. 2016, poté, co v době od 8:55 hodin nereagoval na zvonění, boučání na vstupní dveře do jeho bytu a slovní výzvy vykonavatele soudního exekutora Pavla M. [redacted] vstupní dveře mu neotevřel a Pavel M. [redacted] spolu s asistentem soudního vykonavatele Romanem K. [redacted] nar. [redacted] násilně tyto dveře v 9:02 hodin překorali, vešli na chodbu jeho bytu, dále boučeli na uzamčené dveře pokoje, ve kterém se nacházel, hlasitě prohlašovali, že jsou exekutoři, vyzývali jej, aby dveře otekl a spolupracoval s nimi, opětovně nereagoval a namísto toho vzal do rukou svou legálně držanou krátkou samonabíjecí pistolí vzor 45, ráže 6,35

pokračování

-2-

3 To 136/2016

mm Browning, výrobce ČZ Strakonice, výrobního čísla 37817, a poté, co vykonavatel a asistent soudního exekutora násilně v čase 9:06 hodin otevřeli i dveře pokoje, ve kterém se nacházel, touto pistolí stouj uprosřed místnosti na ně namířil v úmyslu je zastřelit. Když oba exekutoři z obavy o svůj život z chodby jeho bytu ušli do mezibatra přístupového schodiště, přičemž tímto protiprávním jednáním znemožnil provedení soupisu svého movitého majetku v rámci exekučního řízení vedeného na základě shora uvedených rozhodnutí,

2. krátce po shora uvedeném jednání, v době, kdy se vykonavatel soudního exekutora Pavel M. [redacted] vrátil zpět ke vstupním dveřím do jeho bytu, ve stejné době volal na telefonní linku 158, a hlasitým projevem popisoval situaci, která nastala, v momentu, kdy Pavel M. [redacted] stál těsně u vstupních dveří jeho bytu a horní polovinou těla se nahýbal do chodby bytu, a s vědomím, že se zde Pavel M. [redacted] nachází, v čase 9:07:39 jednou vystřelil ze shora popsané zbraně skrze zavřené dveře pokoje, ve kterém se nacházel, směrem k muži, kde se v tu dobu nacházel Pavel M. [redacted] kdy střela přepadla šílemo uzavřených dveří obyvacího pokoje ve výšce 133,5 cm od podlahy šílemo ve směru ke vstupním dveřím, ve kterých se v tu dobu nacházel Pavel M. [redacted] minula jeho tělo o 69 – 71 cm, prošla skrze dveře do koupelny a skončila ve zdi za umakartovým jádrem koupelny, kdy pouze shodou šťastných náhod nedošlo k zasažení Pavla M. [redacted], přičemž s tím, že Pavel M. [redacted] mohl být tímto výstřelem zasažen ve výšce 133,5 cm tedy ve výšce, ve které se u dospělého jedince nacházejí životně důležité orgány, musel být srozmražen, stejně jako s tím, že tímto jednáním mohl způsobit Pavlu M. [redacted] jakožto úřední osobě, smrt.

Za to byl odsouzen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, § 58 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznic s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložena trest propadnutí věci, a to samonabíjecí pistole výrobce ČZ Strakonice v. č. 37817, vzor 45, ráže 6,35 mm Browning, 1 ks kovového zásobníku ke zbrani, 22 ks nábojů ráže 6,35 mm Browning výrobce Sellier a Bellot.

Rozsudek nemalby právní moci, neboť byl napaden včas a řádně podaným odvoláním ze strany obžalovaného Ing. Jaroslava J. [redacted] Toto odvolání bylo písemně odůvodněno prostřednictvím jeho obhájkyrě Mgr. Sorn Kozové a směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku.

Namítal, že má za to, že na základě výsledků provedeného dokazování před soudem prvního stupně nelze vůbec spolehlivě bez rozumných důvodů a důvodných pochybností uzavřít, že se staly skutky uvedené v obžalobě státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně a Kláderne mu za vnu z důvodů jeho úmyslného jednání, a to jakožto člověk formě úmyslu. Soud prvního stupně provedl procesně dokazování v odůvodněném rozsahu zahrnujícím prostá vychodiska, zejména z oblastí technické, balistické a z oblastí psychiatrické

a psychologické pro objasnění okolností činnosti, za něž byl pak podle právního názoru soud uznán vinným. S právním názorem soudu vedoucím k jeho odsouzení za úmyslné trestné činy klade nů za vnu se nemůže ztotožnit. Podle jeho názoru nebýl prokázán jeho úmysl, a to v jakémkoliv formě, konat proti konkrétním osobám, což jsou uvedení svědci M. a K. za konkrétním cílem matěrní exekuce prostřednictvím likvidace exekutorů. Má za to, že soud vycházel zejména z toho, že je dlouhik a jako takový je schopen chovat se úmyslným způsobem kladeným mu za vnu. Tento jeho důvodný závěr je dán rozsahem, ve kterém se věnuje odůvodnění rozsudku dlouhým záležitostem. Tým pak jednorozměrně spojuje die svého právního závěru s úmyslným jednáním. Víbec nebere v potaz skutečnost, že obžalovaný pracuje prokazatelně všemi silami k úhradě nařízených exekucí. Proběhlá dokazování nepřišla žádný důkaz vyvracející jeho konzistentní tvrzení, že jednal ve vzniklé situaci, jak tvrdí, a to v podvědomě sebeobraně, a nikoliv v úmyslném vědomém útoku na život jiné osoby. Důvodly jeho reakci, které naprosto nebyly v přičinné souvislosti spolu s neprokázaným úmyslem vytržovat a vraždit, jsou soudu prvního stupně známy, zejména z konzistentních výpovědí obžalovaného v průběhu jak přípravného řízení, tak hlavního líčení. V závěrech zpracovaných znaleckých posudků na osobu obžalovaného, jedná se o boru zdravotnictví, oděvní psychiatrie na str. 12 odůvodnění rozsudku a jedná se o boru zdravotnictví, oděvní klinická psychologie na str. 13 odůvodnění rozsudku. V odůvodnění rozsudku na str. 18 konstatuje soud hodnotitelnost výpovědi svědků M. a K. Obžalovaný má za to, že stejné konstatování měli učinit soud rovněž u jeho osoby v souladu se závěry výše uvedených znaleckých posudků. Toto soud nečinil a přes závěry znaleckých posudků se přiklonil k právnímu názoru, že jeho jednání bylo úmyslné, když znal totožnost svědků, to je vykonavatelů soudního exekutora, resp. jednoho vykonavatele a jednoho zaměstnance exekutora, a proto vyhrožoval a pokusil se provést vraždu. I přesto, že soud označuje znalecký posudek o jeho duševním stavu jako pregnantní, dostatečný a bez potřeby jeho doplnění, přesto ignoruje jeho závěr o věrohodnosti obžalovaného o tom, že je schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožitě události.

V odůvodnění rozsudku soud vzal rovněž pouze okrajově na vědomí všechny zprávy o pověsti obžalovaného, o jeho chování jak na veřejnosti, tak v zaměstnání. On sám chodí do zaměstnání zejména proto, aby postupně umořoval své dluhy, které má, a které zcela sám nezavínil. Z jeho mzdy jde většina peněz na umořování dluhů a jemu samotnému mnoho nezbyvá. Žije velmi skromně, má pouze základní věci potřebné k životu, ale staví se k jejím závažným členem a snaží se je splácet. Je pravdou, že s úhradou dluhu, pro nějž jej navštívil svědčí Medera a Křivák, mu pomohla matka. Práce, do které chodí, je pro něj fyzicky náročná, ale přesto ví, že jí potřebuje. Soud při svém hodnocení podceňuje jeho pracovní ohodnocení, v němž je hodnocen jako jeden z nejspolehlivějších pracovníků. Má za velmi důležité, že soud neval v potaz skutečnost, že soudní vykonavatelé jsou nadaní velkou pravomocí danou jim zákonem, avšak tato pravomoc vstup do bytu bez vědomí a asistence majitele musí být vyvážena rovněž velkou důvodností a odpovědností za takové jednání. On sám se nikdy úmyslně osobně nevyhýbal kontaktu s exekutorem. Dobře věděl, že vede řádný pravidelný život, věděl, kde je možné jej osobně kontaktovat,

zejména na pracovišti, a přesto zvolil tuto metodu nedůvodného násilného vniknutí do jeho bytu, a to s následky, které jsou pro něj fatální. Musejí dobře vědět, že jeho jediný zdroj příjmů je z jeho mzdy a s ohledem na výši jeho dluhů nemohl očekávat, že se v jeho bytě nachází movité věci, jež by bylo možno pro jejich účely sepsat.

Vystřílil v bytě v uzavřeném pokoji se zavřenými dveřmi bez vyhledu a zamíření na jakoukoliv osobu, neviděl nikoho, koho by mohl svou stělou zasáhnout a neměl jakýkoliv úmysl kohokoliv zasáhnout, ale varoval. Jednal v panice, hrůze, atěktu, iracionálně a domníval se, že vseobhrané. Je mu kladem za vnu, že nereagoval na písemnou výzvu, kterou na jeho dveřích zanechal svědek M. kdy v této souvislosti je domyšleno, že o jejich příchodu, tedy příchodu exekutorských vykonavatelů věděl. On sám je samotář, nežije ve společnosti a musí uzrát, že by k některým úkolům až laxní. Proto i papír, který skutečně na dveřích našel před odchodem z bytu na nocní směnu dne 11.1.2016, sňal ze dveří a nečetl jej. Jednak do bytu a nebral jej s sebou. Po příchodu z nocní směny byl uražený a písemnou výzvu již nečetl. O příchodu vykonavatelů, resp. jednoho vykonavatele a jednoho zaměstnance exekutora, neměl ani ponětí. Na tuto skutečnost lze poohlížet z lidského hlediska, jeho přístup a jednání není vyoučené, ani lidské a nevymyká se ničemu, co by bylo nepochopitelné. Naopak soud však bere za prokázané a nemá k tomu jediný důvod, že byl s jejich příchodem tímto seznámen, resp. musel být seznámen a jeho jednání vůči nim bylo promyšlené. Exekucím je vystaven posledních deset let. Bere je jako nepřijetnou součást svého života, ale nejsou pro něj likvidáční. Není vyoučen, že tak skromně, jako žije on, by žil i kdyby exekuce neměl. Je skromný člověk a záleží mu spíše na jiných hodnotách, než na mateřátních státcích. Podle jeho soudu není možné nazvat na sled události z jineho, než jeho pohledu.

Soud se ztotožňuje s ideálními situacemi, s ideálním během věci tak, jak by podle něj měly události plynout, bez respektu ke způsobu života obžalovaného, bez respektu k jeho pohnutkám, bez respektu k jeho upřímné llosti. Celou situaci považuje za neprosto nešťastnou souhru událostí, kdy část z nich neměl pod kontrolou, protože se dostal do panického stavu strachu o svůj život. Bránil se, bál se, bez jakéhokoli přípravy a bez jakéhokoli úmyslu kohokoliv vraždit. Soud neměl důvod na základě provedeného dokazování nevyhovět žádostem jeho právní zástupců, aby při povinnosti použití zásady in dubio pro reo jej zprostil obžaloby pro přečin vyhrožování s cílem působit na úřední osobu, neboť pravdu prokázáno, že se skutek, kladený mu za vnu, skutečně stal. Dále soud prvního stupně nevyhovět další žádosti o upuštění od obžaloby pro zločin vraždy ve stadiu pokusu na skutek překvalifikoval at už jako pokus zabít, nebo jako pokus téžkého ublížení na zdraví z neobalosti. Je skutečností, že při sestřevání soudu prvního stupně na stávající kvalifikaci jeho trestné činnosti, byl při stanovování pod sporní hranicí trestní sazby ve výši dvanácti let, je pro něj likvidáční. Rovněž zdůraznil, že tento nepřiměřený trest odnětí svobody postřadá podstatně odůvodnění jeho uložení. Jedná se o ochranu společnosti před pachatelem závažné úmyslné trestné činnosti a převychovu pachatele závažné úmyslné trestné činnosti. Má za to, že na základě zpracovaných a výše uvedených znaleckých posudků tato kritéria nespĺňuje. Po

celou dobu, po kterou probíhá trestní stíhání jeho osoby, chodí i nadále do zaměstnání, vede řádný život a nebyla na něj v souvislosti se skutky, z nichž byl obžalován, uvalena vazba. Není pro společnost žádnou hrozbou. Je vzdělaný muž s intelektuálními zálibami. Nůtost jeho převýchovy ve věznicí s ostrahou je neadekvátní a nepřílehavá celé situaci.

Závěrem písemně podaného opravného prostředku navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně, podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. ve vrocích o vině, trestu a propadnutí věci, týkající se jeho osoby a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci rozhodl sám.

U veřejného zasedání odvolacího soudu obhájkyně setrvala na námítkách prezentovaných v písemně podaném opravném prostředku, obžalovaný se s těmito námítkami ztotožnil.

Intervenující státní zástupce z vrchního státního zastupitelství ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že obhajoba kontinuálně od propočátku prezentuje stejnou verzi skutkového děje, o kterou se opírá. Nepřináší nic, co by zásadním způsobem mohlo změnit stav důkazní situace a domáhá se víceméně přehodnocení stávajících důkazů ve prospěch obžalovaného. Není pochyb o tom, že nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy, které považoval za relevantní, zjistil skutkový stav tak, aby o něm neapanelovaly pochybnosti. Vina obžalovaného byla dostatečně prokázána, jednak vypovědmi dotčených exekutorů, kamerovým systémem, znaleckými posudky a dokonce i vyšetřovacím pokusem k akustickým poměrům v místě samém, z čehož vyplynulo, že obžalovaný musel slyšet výzvy exekutorů a musel vědět, že se o exekutory jedná. Skutkové závěry učiněné prvním soudem jsou zcela přilehavé a správné je i hmotněprávní posouzení skutku. Na rozdíl od obhajoby se domnívá, že soud přistoupl k hodnocení věci poměrně benevolentně, protože přiznává obžalovanému prvek účinné lišosti, ač je zřejmé, že trestnou činnost popírá. Popírá i všechny rozhodující okolnosti, které zakládají právní kvalifikaci jeho jednání, a dozrává se pouze k tomu, co zapřít nelze, tedy že měl zbraň a střeliv. Nelze to považovat za účinnou snahu po napravě a opravdovou lišost. Přesto soud tuto okolnost zohledňuje v jeho prospěch. Kdyby se byl obžalovaný trefil, kdo by hledal důvody pro snížení zákonné trestní sazby pod dolní hranici, kdo by hledal způsob, jak zmiřnit výkon uloženého trestu? Má za to, že trest, tak, jak byl uložen, a snaží se spíše mírnější, proto by nemělo být obhajobě vyhověno, neboť odvolání nemá naději na úspěch. Navrhl jeho zamítnutí ve smyslu § 256 tr. ř.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, podle hledisek § 254 odst. 1, odst. 2 tr. ř. zákonnosti a odůvodněnosti všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházele, a dospěl k následujícím závěrům.

Samotné řízení, které předcházele vydání napadeného rozsudku, netrpí procesními vadami, jež předpokládá ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť byla respektována příslušná ustanovení trestního řádu, zejména tak, jež se týkají zahájení trestního stíhání, dodržení práva na obhajobu, kdy obžalovaný měl z důvodu nutně obhajoby od počátku ustanoveného obhájce, který se zúčastňoval provádění procesních úkonů již v průběhu přípravného řízení. Obžalovanému byla opakovaně dána možnost, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu usnesením o zahájení trestního stíhání. Byla zachována také zásada totožnosti skutku a obžaloba byla podána pro skutky, které byly obsaženy v usnesení o zahájení trestního stíhání.

Hlavní líčení před soudem prvním stupně, jakož i předtím přípravné řízení, probíhalo za osobní účasti obžalovaného a dostatečně respektovalo zásadu ústnosti (§ 2 odst. 1 tr. ř.) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 a § 220 odst. 1 tr. ř.) při provádění důkazů, když svědčí jejichž osobní výslech před soudem prvním stupně byl nezbytný pro náležité objasnění věci a byl reálně možný, byl osobně slyšen a ostatní důkazy, jež byly opatřeny ať již ve stadiu přípravného řízení, či řízení před soudem prvním stupně, byly provedeny v souladu s ustanovením hlavy páté trestního řádu.

Nalézací soud postupoval při utváření skutkových závěrů transparentně a v odůvodněné napadeného rozsudku se zabýval významnou částí skutečností rozhodných pro závěr o vině obžalovaného. Dovodil také z provedených důkazů odpovídající skutková zjištění a jednání obžalovaného kvalifikoval podle odpovídajících hmotněprávních ustanovení zvláštní části trestního zákoníku.

Soud prvním stupně byl ostatně povinen postupovat důsledně podle ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a zjištit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Dále v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. musí všechny provedené důkazy hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu, přičemž v tomto postupu je zobrazena zásada volného hodnocení důkazů. Tento princip je zásadní pro rozhodnutí, které důkazy soud provede, popř. zda a nakolik se jeví nezbytným stav dokazování doplnit z hlediska dosaženého základního cíle, tedy zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení v konkrétním stadiu trestního řízení. Takového hodnocení důkazů musí být účinného z hlediska závažnosti důkazů, dále je třeba vyloučit důkazy nepodstatné, tedy takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování a poté je nutno důkazy posuzovat z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy byly provedeny v souladu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení sledovat pochybení, která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy je třeba podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti na základě analýz jednotlivých důkazů pocházejících jak ze samotného konkrétního důkazu, tak z jeho hodnocení ve vztahu k dalšímu provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, přičemž není a nesmí být

projevem lhbovile nebo svobody tohoto orgánu, ale musí být vyjádřena jen na přesně logickém základě, opírajícím se o právní vědomí a všestranné a hluboké zhodnocení dokazů veřejných souvislostech s přihlednutím ke všem okolnostem případu, jestliže takové hodnocení je obsaženo v odůvodněném rozhodnutí, není možno sledovat uvedené hodnocení dokazů chybným a nelze považovat za potřebné opakování jednotlivých dokazů, či doplnění skutkových zjištění odvolacím soudem, který je pak tímto hodnocením vázán (§ 263 odst. 7 tr. ř.). Podle názoru odvolacího soudu takovými způsobyem krajský soud v dané věci ve všech směrech důsledně postupoval. O úplnosti dokazování ostatně svědčí i ten fakt, že ani odvolatel, event. státní zástupce, nenanáhlí kusost či neúplnost provedeného dokazování a nedomáhá se jeho doplnění.

Nalézací soud nepochybil, pokud své skutkové závěry opřel o výpovědi svědků Pavla M. a Romana K. zaměstnanců exekutorského úřadu v Přerově, kteří opakovaně, neměnným způsobem a nezávisle na sobě vypovídali o rozhodných skutečnostech, tedy kdy a z jakých důvodů se dostavili do Napájeďel k oběvi obžalovaného. Shodně popisují způsob, jakým obžalovaného vyzvali k otevření bytu. Prezentovali se jako exekutorští vykonavatelé a poté přikročili svědek Pavel M. k odstranění štitků klíky a vložky zámku vstupních dveří bytu obžalovaného, což mimo jiné zčásti potvrzuje i svědek Jindřich P. – soused obžalovaného, který jednání obou zaměstnanců exekutorského úřadu sledoval. Po překonání vstupních dveří svědk M. a K. zjistili, že dveře do pokoje (nalevo od vstupních dveří bytu) jsou rovněž uzamčené, proto po marných vyzvácích obžalovanému svědek M. přikročil také za pomoci přísilného nářadí k překonání zámku dveří do pokoje, za kterými se nacházel obžalovaný. Po jejich otevření spatřil svědek K. v přítní pokoje siluetu obžalovaného, který v napjaté ruce držel zbraň a mluvil směrem ke dveřím, kde oba svědci stáli. Oba v důsledku toho neprodleně opustili byt a po krátkém vyřázení situace svědek M. zavolal policii, se kterou pomocí mobilního telefonu byl od tohoto okamžiku ve spojení, přičemž hovor z jeho strany byl hlasitý a zřetelný. Vzápětí se svědek M. vrátil pro schránku s nářadím, která se nacházela v chodbičce bytu obžalovaného za částečně otevřenými vstupními dveřmi bytu obžalovaného, proto vstoupil do zmíněné chodbičky, vzal nářadí a v okamžiku, kdy přivíral vstupní dveře a část těla byl nakloněn do chodby bytu, se ozval výstřel.

Shora uvedené skutkové okolnosti vyplývající z výpovědi svědků M. a K. potažmo svědka F. jsou významným způsobem verifikovány důkazem objektivního charakteru, jakým jsou videozáznamy pořízené samotnými svědky M. a K. jako nezbytná součásti provádění úkonu exekutorského vykonavatele. Z těchto záznamů se podává podrobně a ilustrativně, jakým způsobem se zaměstnanci exekutorského úřadu před bytem obžalovaného představili a prezentovali, kdy výslovně, hlasitě a znatelně prohlašovali, že se jedná o exekuci, při překonávání zámku vstupních dveří postupoval svědek M. šetrným způsobem a celý průběh tohoto úkonu ve vztahu k obžalovanému probíhal zcela korektním způsobem a za maximálního šetření práv obžalovaného.

Pokud obžalovaný tvrdí, že se cítil ohrožen, neboť se domníval, že se jedná o „lupiče“, byla tato část jeho obhajoby společlivě vyvrácena zejména již zmíněnými videozáznamy, jež pořídili svědci M. a K., z nichž vyplývá jak se oba dva představili a prezentovali na místě činu a dále je verifikována také všeřevocím pokusem na místě samém, v rámci něhož bylo zjištěno, že zvonění a klepání na vstupní dveře bytu obžalovaného, jakož i hlasitý slovní projev před vchodovými dveřmi bytu obžalovaného, jsou v bytě zřetelně slyšitelné a s ohledem na rozdílné akustické podmínky uvnitř bytu, na chodbě a na schodišti, lze také celkem snadno rozpoznat, jestli se zvuky šíří z bytu či prostoru před bytem, kde se zvuk více rozléhá.

Také tvrzení obžalovaného v tom směru, že v době krátké po probuzení z hlubokého spánku po noční směně byl dezorientován, v polospánku, nevnímal, co se děje, byť slyšel, co se děje, byl ve stavu paniky a strachu, zejména při opakovaném vstupu svědka M. do bytu obžalovaného, když se domníval, že jde o opakování útoku, proto výstřel a výstřel považuje za varovný, je provedenými důkazy vyvráceno. Otázkou týkající se vědomí obžalovaného Ing. Jaroslava J. v průběhu obou skutků, které jsou mu kladeny za vinu, řeší především znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, podle nichž procesy vnímání obžalovaného jsou zbrklé a nedůsledné a v důsledku nich se může dopustit chyb v úsudku i zbrklých reakcí. Jestliže obráceně a v psychologii toto tvrzení s tím, že pokud by tomu tak bylo a obžalovaný se nacházel v tzv. „spávkové oplošti“ byla by u něj zpomalená motorika, myšlení, narušena orientace, působil by znatelně, vřavoval by a měl by tendenci k pádům. Zároveň u obžalovaného připsali přítomnost prostého afektu při současném vyvolání patického afektu. I přesto, že obžalovaný považoval situaci za život ohrožující a prožíval úzkost, jednal zcela racionálně, když se oblékl, nasačil si byje, vzal zbraň, nabíl jí a v tichosti vyčkával na to, až osoby vstoupí do pokoje. Dále následoval výstřel z postele, když byl přesvědčen, že osoby se do bytu vrací.

Samotný výstřel ze zbraně obžalovaného, který je příčinou nejpřísnější trestného jednání, pro které je obžalovaný stíhán, se odehrál za situace, kdy se obžalovaný nacházel v pokoji svého bytu za zavřenými dveřmi a naopak poškozený svědek M. se do bytu vracel pro nářadí a v době výstřelu z chodby bytu vycouvával a přivíral vstupní dveře a současně komunikoval s policií prostřednictvím mobilního telefonu. Byť se poškozený nenacházel v době výstřelu v zorném poli obžalovaného jako střelce a střelba tedy nemohla být přesně mířená a cílená, přesto dráha střely směřovala přes dveře pokoje a chodbu do dveří koupelny a zůstala zakliněna v unakarovém jádru koupelny. Obžalovaný tedy mluví do míst, kde tušili přítomnost jedné či dvou osob, které předtím spatřil ve dveřích pokoje. Zmíněné „tušení“ přítomnosti alespoň jedné osoby v chodbě bytu obžalovaného, vyplývá z hluku, který působil svědek M. při vstupu do chodby bytu a také ze skutečnosti, že v té době kontinuitálně komunikoval s Policií ČR. Z nastalé situace bylo proto obžalovanému zřejmé, že střelba může zasáhnout osobu nacházející se v chodbě bytu a s ohledem na výšku dráhy střely od země (podlahy bytu) přibližně 133 cm, pokud by tato střelba zasáhla osobu poškozeného, mohlo by dojít k zásahu životně důležitých orgánů, jež

se nacházejí zejména v dušně hrudní. Pro shora uvedené závěri svědčí i směr dráhy střelby, která nebyla mířena rovně (kolmo) proti dveřím pokoje, jež byly zavřené, ale byla mířena šikmo směrem doprava z pohledu střelce a prošla tedy poměrně značnou částí vstupní chodby bytu a mírně poškozovacího M. o cca 69 cm. Obžalovaný tedy byl nepochybně stromněn s tím, že v případě, že zasažen osobu, jež se nachází v době bytu, by jí přímo neviděl a byl tedy s případným zpusobením zranění, a to i s fatálními následky, stromněn.

Jesliže obžalovaný v rámci svého vyjádření před odvolacím soudem zmlní, že mohl jít o náhodný výstřel, pokračuje Vrchní soud v Olomouci na znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky, jehož přednětem bylo mimo jiné i zkoumání zbraně obžalovaného. Kromě závěru, že zbraň je střelbyschopná, se z posudku také podává, že zbraň nebyla náležite udržována, v důsledku čehož při zkusební střelbě docházelo k tzv. „selhaně“, aby zbraň vystřelila, bylo třeba spouštět relativně dlele podžet. Teprve po ošetření zbraně pomocí oleje se činnost pistole z pohledu „selhaných“ podstatně zlepšila. Uvedené skutečnosti tedy prakticky vylučují náhodný výstřel.

Nálezací soud, potažno orgány činné v přípravém řízení, nepochybily, pokud jednání obžalovaného rozložovaly do dvou útoků (skutků). První z nich vykazující znaky přičinnu vyhrůžování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a), odst. 2 t. z. zákonnku, který počíná kritického dne neuposlechnutím výzvy exekutorského vykonavatele před bytem obžalovaného a končí útekem svědku M. a K. poté, co spátili voleřených dveřích pokoje bytu obžalovaného nějakou osobu mířící na ně zbraň. Obžalovaný věděl, že jde o osoby nadané zvláštním oprávněním v rámci exekutorské činnosti, tedy úřední osoby, které vsouvaly do bytu vsouvislosti s oprávněním a plněním účelu exekutorské činnosti jako takové. Samotná pohružka střelnou zbraň, byt nebyla provázena žádným verbálním projevem, ale namířením zbraně proti jejích osobám, v nich nepochybně vyvolala obavu o život a zdraví, v důsledku čehož neprodleně opusřili byt obžalovaného a svědek M. se vzápětí telefonicky spojil s policií.

Obžalovaný v úmyslu působit na úřední osobu onou vyhrůžkou zbraň naplnil skutkovou podstatu přičinnu vyhrůžování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a), odst. 2 t. z. zákonnku, čímž je zmíněný přičin dokonán a páchání skutku ukončeno.

Poté, co svědek M. po krátké době, když v mezidobí telefonuje na policii a komunikuje s ní, se vrací do chodby bytu obžalovaného pro nářadí a dochází k výstřelu, je nutno chápat jako další skutek. V tomto druhém skutku lze nepochybně na již shora uvedené skutečnosti spáťovat naplnění všech zákonných znaků pokusu zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 2, odst. 3 písm. d) t. z. zákonnku. Zatímco v prvním případě jednal obžalovaný v úmyslu přímém, neboť to bylo z jeho strany chtěné, v případě pokusu zločinu vraždy jednal v úmyslu eventuelním. O trestní odpovědnosti obžalovaného v průběhu celého trestního řízení nezrinky žádné pochybnosti, když navíc byl na něj vypracován znalecký posudek

z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, z jejichž závěru zcela jednoznačně a nepochybně vyplývá, že složky ovládání a rozpoznávání byly v době obou čín u obžalovaného plně zachovány. V tomto směru se ostatně vyjadřuje i svědek Marek N. – policejní vřednavač, který relativně krátkou dobu poté, co se obžalovaný dopustil trestné činnosti, s ním hovořil a jeho reakce byly adekvátní situaci, přiměřené a působily spíše jako „pokleslý“ ze životní situace.

Odvolací soud se tak plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry nálezacího soudu, který se spáťrně vypořádal se všemi významnými aspekty posuzovaného případu. Odvolací senát Vrchního soudu v Olomouci tak rozhodl i se znalostí nálezku Ústavního soudu ČR, sp.zn. I. ÚS 3235/15, ze dne 26.4.2016, který řeší obdobnou problematiku (střelba přes zavěšené dveře na zasahující policisty), avšak na rozdíl od případu, který řeší vdaném nálezku Ústavní soud a v němž nebylo prokázáno, že tehdy obžalovaný věděl, že jde o policisty a domníval se, že jde o přeпадení, v nyní projednávané věci Vrchního soudu v Olomouci bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný Ing. Jaroslav J. věděl, že jde o pracovníky exekutorského úřadu. Tato vědomost prameni nejen z předchozích písemných výzev ze dne 11.1.2016 a předtím ze dne 20.12.2015, ze skutečnosti, že je proti němu vedeno více exekucí, příslušných rozsudků Okresního soudu ve Zlíně a exekučního příkazu téhož soudu. Především mu to však bylo zřejmé z ústních výzev, které opakovaně prováděl svědek Pavel M. před vstupními dveřmi do bytu obžalovaného Ing. Jaroslava J. za poslední v době bytu před dveřmi do jeho pokoje.

Pro stručnost v podrobnostech odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, které je přehledné, logické a úplné.

Odvolací nárníky uplatněné obžalovaným v písemně podaném oprávném prostředku jsou opakovaním jeho obhajoby, kterou uplatnil v předchozích stádních trestního stíhání, s nimiž se nálezací soud beze zbytku vypořádal.

Pochybení nebylo sledáno ani ve výroku o uložení trestu odnětí svobody a zpusobu jeho výkonu. V této souvislosti soud prvního stupně plně respektoval ustanovení § 39 t. z. zákonnku, když na straně jedné přihlédl k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti, k osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného Ing. Jaroslava J. k jeho dosavadnímu zpusobu života i jeho chování po čín a také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Obžalovanému polekcovalo výrazným zpusobením, že vešel do spáčení trestné činnosti řádný a bezúhonný život, včetně veskrze kladných hodnocení zejména od zaneštrnavatele (§ 41 písm. o) t. z. zákonnku), jakož i projevená lhost, včetně onlinových dopisů zaslanych oběma poškozováním (§ 41 písm. a) t. z. zákonnku). Jeho výpověď však není možno považovat za úplné a kalifně doznání, neboť podstatně skutečnosti, týkající se spáčení trestné činnosti vyšetřuje i přesto, že jsou nepochybně prokazovány zejména již zmíněnými kamerovými záznamy porizenými exekutorskými vykonavateli. Na druhé straně obžalovanému přitěžovalo, že se dopustil dvou úmyslných trestných čín (§ 42 písm. n) t. z. zákonnku). Procesní soud nepochybil, pokud současně ustanovení § 58 odst. 1, odst. 3 t.

zákonku, byť mohl použít i ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákonku, a to s přihlédnutím k faktu, že trestná činnost zůstala ve fázi pokusu, i když to nebylo zcela zavislé na vůli obžalovaného a také s přihlédnutím k motivační jevo jednáni, která je dána mlno jiné imanentní osobnostní vlastnosti, a to zejména zbrklým vnímáním, které je provázeno zbrklými reakcemi, jeho osobost se současně jeví jako neurotická, psychicky slabá, strukturovaná depresivně, s neefektivními mechanismy zvýšení agresivity, či sklony k trestnému jednání, event. jednání disociaálnímu. Také možnosti jeho resocializace jsou přízrné. V důsledku shora uvedeného se proto užiti zniřovaného ustanovení § 58 tr. zákonku jeví jako případné, neboť vystituje shora uvedená specifika případu, který je ve srovnání s obdobnými případy projednávanými v Justiční praxi svým způsobem výjimečný.

Rovněž užiti moderacního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákonku pro zatážení obžalovaného k výkonu trestu odnětí svobody do mírnějšího typu věznic je s ohledem na stupeň nanšení, resp. nenarušení obžalovaného a možnosti jeho resocializace, stavu věci odpovkající.

Případným je také uložení trestu propadnutí věci, a to krátké kulové zbraně specifikované ve výroku napadeného rozsudku, kterou obžalovaný použil ke spáchání trestné činnosti.

Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně správně vyřešil otázku viny, trestu i způsobu jeho výkonu, bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nespřávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a obviněný pro nespřávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně – pobočka ve Zlíně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud se sídlem v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až j) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah,

v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Olomouci dne 4. ledna 2017

JUDr. Vladimír Rutar v. r.
předseda senátu

Za správnost vyholovení:
Mgr. Lucie Pokorná

Mgr. Lucie Pokorná

 Ověřil: podatel Mgr. Lucie Pokorná
 Ověřeno: 06.01.2017 10:42:42
 Ověřeno: 06.01.2017 10:42:42
 Ověřeno: 06.01.2017 10:42:42
 Ověřeno: 06.01.2017 10:42:42
 Datum: 2017.01.25 09:30:39 -01'00'